

MICHAELA N

Nie je pre mňa

Časť I.

NESERIÓZNY
ROMÁN PRE ŽENY

MICHAELA N

Nie je pre mňa

Neseriózny román pre ženy (časť I.)

First published by Michaela N 2025

Copyright © 2025 by Michaela N

Všetky práva vyhradené

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, uchovávať alebo prenášať v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním, skenovaním alebo inak bez písomného súhlasu vydavateľa. Kopírovanie tejto knihy, jej zverejňovanie na webovej stránke alebo šírenie akýmkoľvek iným spôsobom bez povolenia je nezákonné.

Fikcia

Tento román je výlučne fikciou. Mená, postavy a príhody v nej stvárnené sú dielom autorovej fantázie. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými alebo mŕtvymi, udalosťami alebo lokalitami je čisto náhodná.

First edition

ISBN: 978-80-570-6674-3

Editing by Publico

This book was professionally typeset on Reedsy.

Find out more at reedsy.com

Pre všetkých, ktorí ma podporovali.

Contents

I ČASŤ PRVÁ

1	Vrelé privítanie	3
2	Pohovor	6
3	Náplň práce	12
4	Zásielka	16
5	Druhé kolo	20
6	Prvý deň	25
7	Halloween	30
8	Na streche	37
9	Frederik I	43
10	Nečakané pozvanie	47
11	Koniec skúšobnej doby	51
12	Frederik II	59
13	Súhlas	62
14	Rande	66
15	Predvianočný víkend	70
16	Šťastné a osamelé	76
17	Frederik III	80
18	„Nezamestnaná“	85
19	Nový rok, prvý bozk, posledný pohľad	92
20	Narodeninový piknik	97
21	Frederik IV	100

22	Vyznanie	104
23	Cudzinec	108
24	Aukcia	113
25	Pred aukciou	118
26	Frederik V	121
27	Hrdina	125
 <i>About the Author</i>		130
<i>Also by Michaela N</i>		131

Ak pri čítaní radi počúvate hudbu,
tu nájdete playlist so skladbami,
ktoré ma sprevádzali a inšpirovali pri písaní tejto knihy.

Spotify: [Nie je pre mňa](#)

Dúfam, že si čítanie mojej knihy užijete aspoň tak, ako som si
ja užívala jej písanie.

I

ČASŤ PRVÁ

Vrelé privítanie

Samozrejme, že v takýto deň meškám.

Keby za to aspoň nemohla frajerka môjho ex. Niežeby to bola ona, kto do mňa do druhej rána lial víno rovno z fľaše. Neúspešne som sa snažila samu seba presvedčiť, že to bolo od šťastia.

Kto by dnes ešte zverejšoval fotky so snubným prsteňom?

Všetci, čo nejaký majú?

Vraj „*nie som pripravený na taký vážny vzťah*“. Moja vina. Mala som vedieť, že po štyroch rokoch stačilo počkať už *len tri mesiace*. Lebo presne toľko tomu pankhartovi trvalo, kým bol dostatočne pripravený navliecť svojej *Izinke* na prst šuter za tri výplaty.

Bolo mi zle. Zo seba predovšetkým. A z rizlingu z druhej police zdola, pretože to bolo maximum, ktoré som si mohla tento mesiac dovoliť.

Zaspať v dobe, keď už má budík dokonca aj kávovar, by bola väčšia hanba ako priznať črevnú virózu. Potrebovala som si premyslieť, ako odôvodním svoje meškanie, keby som ten pohovor nestihla.

Viedla som vopred prehratý boj so svojím hustým drdolom, keď ku mne spoza okna doľahlo vrčanie Violenej motorky. Fajn, tak teda rozpustené.

Prehodila som si cez plece malú hnedú kabelku a s trasúcimi sa nohami som vykročila z bytu. Nevieam, či som bola viac vyklepaná zo samotného pohovoru, z toho, že meškám, alebo z jazdy na motorke s mojou kamarátkou.

„Koľko máme času?“ spýtala sa Viola, hneď ako ma zbadala, a ja som vážne premýšľala nad tým, že jej zaklamem, lebo som vedela, čo bude nasledovať.

„Netreba sa ponáhľať,“ odpovedala som s veľmi zle zahraným úsmevom a sledovala, ako sa jej odhodlano-nabudený výraz zmenil na nedôverčivo-otrávený.

„Sebestačná, ja viem, že si dobrá klamárka. Ale uráža ma, keď si myslíš, že ťa nepoznám dosť dobre, aby som vedela, že keby sa *nebolo treba ponáhľať*, v živote by si dobrovoľne na túto nedocenenú krásavicu nenasadla,“ povedala a svoju naleštenú motorku pritom hrdo potľapkala po sedadle. „Tak koľko?“

„Štrnásť minút,“ priznala som s povzdychom.

„O desať sme tam,“ povedala a vrazila mi do rúk prilbu, pripravená vyštartovať.

* * *

Sedela som v akomsi čakacom kútiku bielej vstupnej haly.

„Pani Sebestačná!“ zvolala bledá blondína spoza čierneho pultu recepcie.

Vyskočila som z koženého kresla, v ktorom som sa neohriala ani dve minúty, a nervózne som si zapravila krémovú blúzku

do voľnej sukne.

„Slečna,“ opravila som ju, akoby na tom záležalo. Stála som tam ako zle vymodelovaný stĺp a sledovala som blondínu s perfektným mejkapom, ako si ma s nadvihnutým obočím *nenápadne* premeriava od hlavy po päty.

„Pán Obdarený vás očakáva,“ povedala zjavne neoslúnená mojím výzorom a ukázala na dvere výťahu po svojej pravici. „Štrnásť poschodie.“

Nastúpila som do zrkadlami obloženého výťahu, pripravená trochu sa upokojiť, kým ma vyvezie do cieľa. Môj plán predčasne ukončil pohľad do zrkadla, v ktorom som si všimla do očí bijúci blatový fľak na zadnom leme mojej sukne.

Doriti aj s tvojou prekliatou motorkou, Viola! V duchu som nevďačne zanaďavala na adresu mojej najlepšej kamošky, ktorá ma ochotne a *včas* dopravila na miesto pohovoru.

Snažila som sa neprepadnúť panike. Pritiahla som si spodný lem sukne do úrovne pásu a pokúšala som sa už uschnutú škvrnu oškrabať. Veľmi zaujatá svojou nečakanou úlohou som nezachytila moment, keď sa výťah zastavil a dvere sa za mnou otvorili.

Bol to až hlboký, prísny hlas, ktorý ma vytrhol z čistiaceho tranzu. S vystrašeným výskokom som sukňu pustila a konečne tak zahalila polovicu svojej *zadnice*, ktorou som *privítala* muža v obleku.